

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 139

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 iulie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
56.	1-6	517.	12
— Lege privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor Curții Supreme de Justiție, ale magistraților-asistenți și ale celorlalte categorii de personal.....		— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Retehnologizarea centralelor termice nr. 1, 2 și 4 și îmbunătățirea rețelelor termice aferente, etapa I, în orașul Hârșova, județul Constanța“.....	
242.	7	518.	13
— Decret pentru promulgarea Legii privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor Curții Supreme de Justiție, ale magistraților-asistenți și ale celorlalte categorii de personal.....		— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Alimentarea cu apă a satului Dezmir, comuna Apahida, județul Cluj“.....	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 114 din 14 noiembrie 1995	7-8	519.	13
Decizia nr. 3 din 10 ianuarie 1996	8-9	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Modernizarea drumului județean DJ 679 B, km 0+000—13+500, Scrioaștea—limita județului Olt“, județul Teleorman.....	
Decizia nr. 56 din 14 mai 1996	10-11	13	
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
516.	12	ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Alimentarea cu apă a comunei Apața, județul Brașov“.....		10.	14
		— Norme privind lichiditatea valutară	

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor Curții Supreme de Justiție, ale magistraților-asistenți și ale celorlalte categorii de personal

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Salarizarea judecătorilor Curții Supreme de Justiție, a magistraților-asistenți și a personalului având alte funcții se face ținând seama de rolul, importanța și răspunderea ce revin acestei autorități a puterii judecătorești.

Art. 2. — (1) Salariile de bază ale judecătorilor Curții Supreme de Justiție, ale magistraților-asistenți și ale

celorlalte categorii de personal se stabilesc în raport cu coeficienții de ierarhizare prevăzuți în anexă.

(2) Coeficienții de ierarhizare a salariilor de bază pentru funcțiile ce formează obiectul prezentei legi sunt stabiliți în funcție de coeficientul 1,00 utilizat, potrivit legii, pentru personalul din sectorul bugetar.

Art. 3. — Salariile de bază sunt diferențiate pe funcții, pe grade profesionale sau pe trepte profesionale și în cadrul acestora pe gradații.

Art. 4. — (1) Salariile de bază pentru personalul de conducere sunt cele corespunzătoare funcției de execuție, gradului ori treptei profesionale și gradației în care este încadrat, la care se adaugă o indemnizație de conducere, stabilită potrivit anexei, care face parte din salariul de bază, diferențiată în raport cu răspunderea funcției de conducere îndeplinite, cu mărimea compartimentului, precum și cu ponderea muncii de conducere față de activitatea de execuție realizată.

(2) Atribuțiile specifice funcțiilor de conducere și de execuție se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Supreme de Justiție.

(3) Indemnizațiile de conducere se aprobă anual de către președintele Curții Supreme de Justiție.

Art. 5. — (1) Pentru rezultate deosebite obținute în activitate, personalul poate primi un salariu de merit lunar, de până la 15% din salariul de bază brut și care face parte din acesta.

(2) Persoanele care beneficiază de salariu de merit, precum și cuantumul acestuia se stabilesc, de regulă, o dată pe an, după adoptarea bugetului. Pentru personalul nou-angajat, salariul de merit se poate acorda după o perioadă de 6 luni de la angajare.

(3) Salariul de merit poate fi acordat pentru cel mult 25% din numărul total al posturilor de magistrați prevăzute în statul de funcții al Curții Supreme de Justiție și pentru cel mult 15% din numărul celorlalte posturi.

Art. 6. — (1) Trecerea la gradația imediat superioară se face o dată pe an, de regulă după adoptarea bugetului, la propunerea președintelui secției sau a conducătorului altui compartiment în care lucrează salariatul, de către președintele Curții Supreme de Justiție.

(2) La trecerea în gradația imediat superioară se ține seama de calitățile dovedite prin rezultatele obținute în activitate, notate cu calificativul „foarte bine” sau „bine” în anul precedent.

(3) Vechimea minimă necesară pentru trecerea în gradația imediat superioară este de 2 ani. În mod excepțional, vechimea minimă poate fi redusă la un an de către președintele Curții Supreme de Justiție.

Art. 7. — (1) Personalul, altul decât judecătorii și magistrații-asistenți, este angajat și avansat în funcții prin concurs, în condițiile Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Supreme de Justiție. Încadrarea la angajare și avansare se face la gradația 1.

(2) Vechimea minimă în grad sau în treaptă profesională pentru avansarea în gradul sau treapta profesională imediat superioară este de cel puțin 2 ani. Fac excepție de la această prevedere persoanele încadrate cu salariu de debutant care, la expirarea perioadei de probă, vor fi avansate în gradul sau treapta imediat superioară, în condițiile legii.

(3) În mod excepțional, pentru salariații care au desfășurat o activitate profesională deosebită, Colegiul permanent al Curții Supreme de Justiție poate aproba, nominal, prezentarea la concurs pentru avansarea în gradul sau treapta profesională imediat superioară, fără îndeplinirea condiției de vechime prevăzute la alineatul precedent.

Art. 8. — (1) Magistrații-asistenți sunt numiți și promovați în funcție și înaintați pe loc în grad, potrivit condițiilor prevăzute în art. 36—38 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993.

(2) La stabilirea vechimii pentru încadrarea magistraților-asistenți în gradele prevăzute de lege se ia în considerare

și perioada cât persoanele respective au exercitat funcții de judecător sau procuror.

(3) În mod excepțional, pot fi numiți magistrați-asistenți în oricare grad și persoanele care au deținut funcții de natura celor prevăzute în art. 66 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, în cazul în care s-au distins prin modul în care și-au exercitat profesia pe durata prevăzută pentru fiecare grad, la care se adaugă 3 ani.

Art. 9. — Activitatea magistraților-asistenți, a personalului Cancelariei, a Biroului pentru relații externe și a Direcției de studii, documentare, informatică, economică și administrativă se apreciază anual cu calificativele: „foarte bine”, „bine”, „satisfăcător” și „nesatisfăcător”, în condițiile prevăzute de Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Supreme de Justiție.

Art. 10. — (1) Persoanele salarizate potrivit prezentei legi beneficiază, la funcția de bază, de un spor de vechime în muncă de până la 25% din salariul de bază brut, corespunzător timpului efectiv lucrat în program normal de lucru, astfel:

Tranșe de vechime în muncă	Cota din salariul de bază
— între 3 și 5 ani	5%
— de la 5 la 10 ani	10%
— de la 10 la 15 ani	15%
— de la 15 la 20 de ani	20%
— peste 20 de ani	25%

(2) Sporul de vechime în muncă se plătește cu începere de la data de întâi a lunii următoare celei în care s-a împlinit vechimea în muncă.

Art. 11. — Judecătorii Curții Supreme de Justiție și magistrații-asistenți, care sunt numiți după pensionare, beneficiază de sporul de vechime în muncă pentru vechimea totală în muncă. La încetarea activității, aceste persoane au dreptul la recalcularea pensiei, incluzându-se în baza de calcul a pensiei vechimea în muncă și salariul realizat după data pensionării.

Art. 12. — (1) Judecătorii Curții Supreme de Justiție și magistrații-asistenți beneficiază de un spor de stabilitate în magistratură, în raport cu vechimea efectivă în funcția de magistrat, calculat la salariul de bază brut, după cum urmează:

— de la 5 la 10 ani	10%
— de la 10 la 20 de ani	15%
— peste 20 de ani	20%

(2) Sporul de stabilitate se plătește cu începere de la data de întâi a lunii următoare celei în care s-a împlinit vechimea în magistratură.

(3) Nu beneficiază de sporul de stabilitate magistrații pensionari pentru limită de vârstă care sunt reîncadrați potrivit legii.

Art. 13. — (1) Judecătorii desemnați conform legii să desfășoare activități la comisiile electorale beneficiază pe perioada respectivă de o indemnizație de 10%, aplicată la salariul de bază brut, în afară de cazul în care, prin legi speciale, se stabilește o remunerare superioară.

(2) Pentru participarea la ședințele Secțiilor Unite, la cele ale completului de 9 judecători și la cele ale Colegiului permanent al Curții Supreme de Justiție, magistrații beneficiază de o indemnizație de ședință egală cu 1,5% din salariul de bază brut, fără a depăși lunar 15% din salariul de bază brut.

(3) Magistrații care participă la peste 3 ședințe de judecată pe lună beneficiază de o indemnizație egală cu 2% din salariul de bază brut, pentru fiecare ședință în plus, fără a depăși lunar 10% din salariul de bază brut, dacă sunt respectate criteriile de calitate și operativitate stabilite, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii.

Art. 14. — (1) Salariații care lucrează în condiții grele de muncă primesc un spor de 15% din salariul de bază brut, corespunzător timpului lucrat efectiv în aceste condiții. Locurile de muncă și categoriile de salariați se stabilesc potrivit legii și se aprobă de Colegiul permanent al Curții Supreme de Justiție.

(2) Personalul care, potrivit programului de lucru, își desfășoară activitatea în timpul nopții, între orele 22,00 și 6,00, beneficiază, pentru orele lucrate, de un spor de 25% din salariul de bază brut, dacă acestea reprezintă cel puțin jumătate din programul normal de lucru.

(3) Salariații care, prin natura atribuțiilor de serviciu, prestează în mod sistematic activități peste durata normală a timpului de lucru, precum și pentru activități desfășurate în zilele nelucrătoare, și cărora nu li se poate acorda timp liber corespunzător, primesc, în raport cu depășirea programului normal de lucru, un spor de 10—25% calculat la salariul de bază brut și care face parte din acesta. Categoriile de salariați și condițiile de acordare a sporului pentru muncă sistematică peste programul normal de lucru se stabilesc de Colegiul permanent.

Art. 15. — (1) Orele prestate peste durata normală a timpului de lucru se compensează cu timp liber corespunzător în următoarele 30 de zile sau, la cererea salariatului, prin plata unui spor calculat la salariul de bază brut, astfel:

a) 50% din salariul de bază pentru primele două ore de depășire a duratei normale a zilei de lucru;

b) 100% din salariul de bază pentru orele următoare. Cu spor de 100% se plătesc și orele lucrate în zilele de repaus săptămânal sau în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările legale în vigoare, nu se lucrează.

(2) Munca peste durata normală de lucru poate fi prestată și sporurile prevăzute la alin. (1) se pot plăti numai dacă efectuarea orelor suplimentare a fost dispusă de conducătorul secției sau al sectorului de activitate, fără a depăși 360 de ore anual.

Art. 16. — Pentru premiarea individuală a personalului care a realizat sau a participat la obținerea unor rezultate în activitate, apreciate ca valoroase, se constituie un fond de premiere lunar, prin aplicarea unei cote de până la 2% asupra fondului de salarii prevăzut în bugetul Curții Supreme de Justiție. Sumele neconsumate din acest fond pot fi utilizate în lunile următoare din cadrul aceluiași an bugetar.

Art. 17. — În cazul în care se realizează economii la cheltuielile de personal, se pot acorda premii, în cursul anului, în limita a 5% din fondul de salarii prevăzut în bugetul Curții Supreme de Justiție, personalului care asigură realizarea activității ce revenea posturilor din care au provenit economiile.

Art. 18. — (1) Pentru activitatea desfășurată, personalul salariat potrivit prezentei legi beneficiază, la sfârșitul anului calendaristic, de un premiu anual corespunzător salariului de bază brut din ultima lună a anului pentru care se acordă premiul.

(2) Pentru cei care nu au lucrat tot timpul anului, premiul se acordă proporțional cu perioada în care au lucrat, luându-se în calcul salariul de bază brut din ultima lună de activitate.

(3) Criteriile de acordare a premiilor se aprobă de președintele Curții Supreme de Justiție.

(4) Premiul anual poate fi redus sau nu va fi acordat în cazul salariaților care, în cursul anului, au desfășurat o activitate profesională necorespunzătoare ori au săvârșit abateri pentru care au fost sancționați disciplinar.

Art. 19. — Pentru acordarea de ajutoare, recompense și contribuții la acțiuni umanitare, se constituie Fondul președintelui Curții Supreme de Justiție, care se aprobă anual prin buget.

Art. 20. — Angajarea de personal pe bază de convenții civile se face în condițiile Legii nr. 83/1995 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă.

Art. 21. — Persoanele numite temporar într-o funcție de conducere, în cazul în care titularul acesteia lipsește din instituție o perioadă mai mare de 30 de zile calendaristice și nu beneficiază de salariu în perioada respectivă, primesc, pe lângă salariul de bază al funcției, gradului sau treptei profesionale în care sunt încadrate, o indemnizație corespunzătoare funcției de conducere pe care o preiau.

Art. 22. — (1) Salariile de bază pentru alte funcții decât cele cuprinse în anexa la prezenta lege sunt prevăzute în anexa nr. 8 la Legea nr. 40/1991, republicată, mai mari cu 30%.

(2) În funcție de necesități, pot fi utilizate și funcții specifice unităților bugetare ale căror salarii de bază, stabilite potrivit legii, sunt mai mari conform alin. (1).

Art. 23. — Judecătorii Curții Supreme de Justiție și magistrații-asistenți beneficiază, potrivit legii, și de următoarele drepturi:

a) rambursarea costului transportului pentru judecător și membrii familiei sale, precum și pentru gospodăria sa, în cazul în care, pentru exercitarea funcției în care a fost numit, urmează a se muta din altă localitate;

b) plata unei indemnizații egale cu salariul de bază brut la data mutării efective din altă localitate;

c) plata unei indemnizații egale cu 1/4 din salariul de bază brut pentru fiecare membru de familie, la data mutării din altă localitate;

d) un concediu plătit de 5 zile lucrătoare, în vederea mutării, acordat la cererea sa;

e) compensarea cheltuielilor de cazare în limita a 50% din valoarea acestora, până la asigurarea unei locuințe, fără a se depăși tariful pentru hotel de 3 stele;

f) judecătorii care nu beneficiază de locuință în localitatea în care-și desfășoară permanent activitatea și cărora nu li se acordă compensarea cheltuielilor de cazare, în condițiile prevăzute la lit. e), au dreptul la decontarea cheltuielilor de deplasare;

g) menținerea salariului de bază brut avut la Curtea Supremă de Justiție pentru cazul prevăzut în art. 63 alin. 2 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, când, după terminarea mandatului pentru care a fost desemnat, judecătorul revine în postul ocupat anterior sau în alt post din magistratură.

Art. 24. — (1) Judecătorii Curții Supreme de Justiție și magistrații-asistenți care și-au pierdut total sau în cea mai mare parte capacitatea de muncă, fiind încadrabili în gradul I sau în gradul II de invaliditate, în urma săvârșirii împotriva

lor a unor fapte prevăzute de legea penală, în timpul sau în legătură cu serviciul, vor primi, pe perioada invalidității, o pensie egală cu salariul de bază net avut la data survenirii invalidității și vor beneficia, o singură dată, de o compensație egală cu de 5 ori același salariu de bază net.

(2) Judecătorii Curții Supreme de Justiție și magistrații-asistenți, care și-au pierdut parțial capacitatea de muncă în condițiile alin. (1), fiind încadrabili în gradul III de invaliditate, și care nu mai pot exercita în continuare profesia, vor beneficia de o pensie egală cu jumătate din salariul de bază net avut la data survenirii invalidității, de o compensație egală cu de 3 ori salariul de bază net din ultima lună de activitate, precum și de dreptul de a cumula, în condițiile legii, pensia cu salariul pe care îl pot realiza dintr-o altă activitate pe care o vor desfășura în continuare.

(3) Urmașii magistraților decedați în condițiile prevăzute la alin. (1) — soțul supraviețuitor, copiii minori și copiii majori aflați la studii, până la împlinirea vârstei de 25 de ani — beneficiază, pe perioada cât îndeplinesc condițiile prevăzute de reglementările legale referitoare la pensiile de asigurări sociale de stat, de o pensie unică egală cu salariul de bază net pe care l-au avut magistrații respectivi la data decesului.

Art. 25. — Pe lângă drepturile prevăzute în prezenta lege, personalul Curții Supreme de Justiție beneficiază și de drepturile stabilite prin acte normative speciale.

Art. 26. — (1) Drepturile și obligațiile personalului Curții Supreme de Justiție trimis în țară sau în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar se stabilesc prin norme aprobate de Colegiul permanent al Curții Supreme de Justiție, cu respectarea limitelor prevăzute în acte normative.

(2) Judecătorii Curții Supreme de Justiție și membrii Consiliului Superior al Magistraturii au dreptul la pașaport diplomatic.

Art. 27. — Judecătorii Curții Supreme de Justiție și magistrații-asistenți, care efectuează deplasări în interesul serviciului în alte localități decât în municipiul București și care utilizează mijloace de transport proprii pentru acestea, au dreptul la decontarea contravalorii carburanților utilizați în acest scop, dar nu mai mult decât costul a 7,5 litri benzină la 100 km parcurși.

Art. 28. — Pentru primirea delegațiilor străine și a invitațiilor din țară sau din străinătate se constituie fondul de protocol. Baremurile de cheltuieli pentru acțiunile de protocol se stabilesc prin norme aprobate de președintele Curții Supreme de Justiție.

Art. 29. — (1) Fondurile necesare pentru cheltuielile prevăzute la art. 26 și 27 se aprobă anual prin buget, de Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție, conform art. 65 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993.

(2) Președintele Curții Supreme de Justiție stabilește, prin ordin, nivelul cheltuielilor pentru fiecare acțiune.

Art. 30. — Salarizarea și celelalte drepturi cuvenite personalului militar și civil cu care este încadrată Secția militară se asigură de către Ministerul Apărării Naționale, în concordanță cu prevederile prezentei legi și cu reglementările referitoare la drepturile materiale și bănești, specifice calității de militar activ și, respectiv, de salariat civil al acestui minister.

Art. 31. — Personalul încadrat în funcții, grade sau trepte profesionale, care nu mai sunt prevăzute în prezenta lege, va fi încadrat în noile funcții, grade sau trepte profesionale care să asigure salariul de bază anterior, putând fi mai mare cu cel mult o gradăție.

Art. 32. — (1) Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor, acordarea gradelor, treptelor, gradațiilor, sporurilor, premiilor și a altor drepturi care se stabilesc potrivit legii este de competența Colegiului permanent al Curții Supreme de Justiție.

(2) Contestațiile vor fi depuse în termen de 5 zile de la data luării la cunoștință și se soluționează în termen de 30 de zile.

(3) Împotriva hotărârii Colegiului permanent se poate formula contestație, în termen de 15 zile de la data luării la cunoștință la Secția civilă a Curții Supreme de Justiție. Hotărârea se ia în plenul secției, cu votul majorității membrilor. Hotărârea este definitivă și irevocabilă.

Art. 33. — Statul de funcții al Curții Supreme de Justiție se aprobă de către Colegiul permanent al acesteia, conform art. 26 lit. c) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, cu respectarea numărului de posturi prevăzut în art. 7 și, respectiv, stabilit potrivit art. 9 și 10 din aceeași lege, în limitele plafonului de salarii aprobat prin buget.

Art. 34. — Salariile și indemnizațiile de conducere din prezenta lege sunt brute și impozabile. Acestea vor fi actualizate ținând seama de indexările acordate în conformitate cu prevederile hotărârilor Guvernului adoptate după data de 1 ianuarie 1996.

Art. 35. — Anexa face parte integrantă din prezenta lege.

Art. 36. — Nu beneficiază de salariile de bază și de alte drepturi prevăzute de prezenta lege personalul încadrat în alte instituții în ale căror legi specifice de organizare sau de salarizare se face trimitere la salariile stabilite pentru judecătorii, magistrații-asistenți și alte categorii de personal de la Curtea Supremă de Justiție, cu excepția Curții Constituționale și a Curții de Conturi. Membrii Curții de Conturi nu beneficiază de drepturile prevăzute la art. 17 din Legea nr. 50/1995.

Art. 37. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, prevederile Legii nr. 52/1991 cu privire la salarizarea personalului din organele puterii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, precum și orice alte dispoziții contrare, se abrogă.

Această lege a fost adoptată în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului din 19 iunie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

IOAN GAVRA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

VALER SUIAN

București, 1 iulie 1996.

Nr. 56.

ANEXĂ

**I. COEFICIENȚII DE IERARHIZARE PENTRU CONDUCEREA
CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE**

Nr. crt.	Funcția	Coeficientul de ierarhizare
1.	Președintele Curții Supreme de Justiție	7,50
2.	Vicepreședintele Curții Supreme de Justiție	6,80
3.	Președinte de secție la Curtea Supremă de Justiție	6,60

NOTĂ:

Coeficienții de ierarhizare a salariilor de bază se actualizează o dată cu modificarea coeficienților de ierarhizare a indemnizațiilor membrilor Parlamentului României și a salariilor de bază pentru membrii Guvernului, cu care se corelează.

**II. COEFICIENȚII DE IERARHIZARE PENTRU FUNCȚIILE DE EXECUȚIE
DE SPECIALITATE JURIDICĂ DIN CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE**

A. Funcții de execuție de specialitate juridică

Funcția	Coeficientul de ierarhizare
Judecător	6,30

NOTĂ:

Coeficientul de ierarhizare a salariului de bază se actualizează o dată cu modificarea coeficientului de ierarhizare a indemnizațiilor membrilor Parlamentului României și a salariilor de bază pentru membrii Guvernului, cu care se corelează.

B. Funcții de execuție de specialitate juridică pe grade profesionale

Funcția	Nivelul studiilor	Coeficientul de ierarhizare Gradația			
		1	2	3	4
Magistrat-asistent					
— gradul I	S	5,00	5,10	5,20	5,30
— gradul II	S	4,50	4,60	4,70	4,80
— gradul III	S	4,00	4,10	4,20	4,30

NOTĂ:

Salariul de bază prevăzut pentru magistratul-asistent se majorează cu 3% când este înaintat pe loc în gradul de președinte de tribunal, cu 5% când este înaintat pe loc în gradul de judecător de curte de apel și cu 7% când este înaintat pe loc în gradul de președinte de curte de apel.

Coeficienții de ierarhizare prevăzuți în această anexă se aplică numai magistraților-asistenți care îndeplinesc condiția de a li se acorda coeficienții prevăzuți în anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, au funcționat ca judecători și procurori la instanțele judecătorești și la parchetele de pe lângă instanțe și au vechimea corespunzătoare pentru a fi încadrați în acești coeficienți. Ceilalți magistrați-asistenți beneficiază de coeficienții de ierarhizare prevăzuți în anexa nr. II/3 la Ordonanța Guvernului nr. 39/1994, republicată.

C. Funcții de conducere de specialitate juridică

Nr. crt.	Funcția	Nivelul indemnizației de conducere (lei)	
		minim	maxim
Funcții de conducere			
1.	Prim-magistrat-asistent	57.000	108.000
2.	Director	57.000	108.000
3.	Magistrat-asistent șef	52.000	97.000

III. COEFICIENȚII DE IERARHIZARE PENTRU FUNCȚIILE DE EXECUȚIE DE SPECIALITATE PE TREPTE PROFESIONALE**A. Funcții de execuție**

Nr. crt.	Funcția	Nivelul studiilor	Coeficientul de ierarhizare Gradația			
			1	2	3	4
1.	Grefier și grefier-secretar:					
	– treapta I	M	2,255	2,310	2,365	2,420
	– treapta a II-a	M	2,035	2,090	2,145	2,200
	– treapta a III-a	M/G	1,815	1,870	1,925	1,980
	– debutant	M/G	1,760	–	–	–
2.	Agent procedural, aprod	G	1,100	1,128	1,155	1,182

NOTĂ:

Salariile funcțiilor de grefier și de grefier-secretar sunt mai mari cu 5% pentru personalul care utilizează, în interesul serviciului, cel puțin o limbă străină, în medie 50% din timpul de lucru, și pentru care posedă atestat.

Salariile funcțiilor de grefier și de grefier-secretar cu studii superioare sunt mai mari cu coeficientul de ierarhizare de 0,5 față de salariile celor cu studii medii.

B. Funcții de conducere

Funcția	Nivelul indemnizației de conducere (lei)	
	minim	maxim
Prim-grefier	15.140	30.280

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind salarizarea
și alte drepturi ale judecătorilor Curții Supreme de Justiție,
ale magistraților-asistenți și ale celorlalte categorii de personal**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor Curții Supreme de Justiție, ale magistraților-asistenți și ale celorlalte categorii de personal și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 1 iulie 1996.
Nr. 242.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 114*)

din 14 noiembrie 1995

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Antonie Iorgovan — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 1995, pronunțată în Dosarul nr. 16.937/1994, Judecătoria Bacău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 59/1993, invocată de Rusu Gh. Nicolae. În susținerea excepției se arată că reglementările din Codul de procedură civilă referitoare la competență sunt în contradicție cu Constituția și cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul că, prin stabilirea judecătoriilor ca instanțe de fond în litigiile legate de dreptul de proprietate, părțile nu dispun de accesul direct la Curtea Supremă de Justiție.

Judecătoria Bacău, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile art. 1—4 din Legea nr. 59/1993 nu sunt în contradicție cu prevederile Constituției.

Curtea de Apel Bacău a sesizat, de asemenea, prin Încheierea din 5 iunie 1995, Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—4 din Legea nr. 59/1993, ridicată de Donosă Țugui Vasile în Dosarul nr. 81/1995 al acestei instanțe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 114C/1995. În susținerea excepției, Donosă Țugui Vasile arată că dispozițiile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate, încalcă principiul constituțional al liberului acces la justiție, care, pentru părțile în proces, poate fi asigurat efectiv și real doar prin Curtea Supremă de Justiție.

Exprimându-și opinia, Curtea de Apel Bacău apreciază că excepția este vădit nefondată, întrucât prevederile art. 1—4 din Legea nr. 59/1993 nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 și ale art. 128 și nici pe cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât excepțiile de neconstituționalitate ridicate se referă la aceleași dispoziții legale (art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 59/1993), pentru mai buna administrare a justiției și pentru pronunțarea unei singure decizii, la Dosarul nr. 100C/1995 se conexează Dosarul nr. 114C/1995.

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 56 din 14 mai 1996, publicată la pag. 10.

CURTEA,

având în vedere încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 59/1993, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Curtea constată că este competentă să soluționeze excepțiile.

Dispozițiile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 59/1993, au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 47 din 3 mai 1995, rămasă definitivă, ca urmare a respingerii recursului, prin Decizia nr. 96 din 24 octombrie 1995, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 24 noiembrie 1995.

Prin deciziile menționate, Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate, sunt constituționale, respingând, în consecință, excepția invocată ca vădit nefondată, în esență pentru următoarele motive:

Legea nr. 59/1993 instituie, prin art. 1, o plenitudine de competență pentru judecătorii, prin art. 2 pct. 2 stabilește că tribunalele judecă, în calitate de instanțe de apel, toate

apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătoria în primă instanță, iar prin art. 3 curțile de apel judecă recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel. Faptul că art. 4, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 59/1993, nu reglementează accesul la Curtea Supremă de Justiție pentru părțile nemulțumite de soluțiile pronunțate în urma exercitării căilor de atac menționate nu înseamnă că liberul acces la justiție prevăzut de art. 21 alin. (2) din Constituție este îngrădit, de vreme ce legea reglementează în modalitățile arătate căile de atac. Constituția nu cuprinde prevederi care să oblige la posibilitatea exercitării recursului la Curtea Supremă de Justiție ca ultimă cale de atac.

Considerentele care fundamentează deciziile Curții Constituționale nr. 47 din 3 mai 1995 și nr. 96 din 24 octombrie 1995 subzistă și în speța de față, întrucât nu există nici un element nou care să o infirme și deci să facă necesară reconsiderarea lor.

Față de cele arătate, excepțiile de neconstituționalitate ale prevederilor art. 1—4 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 59/1993, urmează a fi respinse ca vădit nefondate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Conexarea Dosarului nr. 114C/1995 la Dosarul nr. 100C/1995.

2. Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 59/1993, invocate de Rusu Gh. Nicolae, cu domiciliul în București, str. Ionescu Gheorghe nr. 1, bl. 148, sc. 2, et. 2, ap. 66, sectorul 4, în Dosarul nr. 16.937/1994 al Judecătoriei Bacău și de Donosă Țugui Vasile, cu domiciliul în Bacău, str. Milcov nr. 114, sc. B, ap. 17, județul Bacău, în Dosarul nr. 81/1995 al Curții de Apel Bacău.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 14 noiembrie 1995.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 3*)
din 10 ianuarie 1996

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Antonie Iorgovan — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată:

Prin Încheierea din 5 iunie 1995, pronunțată de Curtea de Apel Bacău în Dosarul nr. 173/1995, Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 59/1993, invocată de Crețu V. Ion, și care formează obiectul Dosarului nr. 138C/1995 al Curții Constituționale. În

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 56 din 14 mai 1996, publicată la pag. 10.

susținerea excepției se arată că prevederile art. 1—4 din Codul de procedură civilă referitoare la competență sunt în contradicție cu Constituția și cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul că, prin stabilirea judecătorilor ca instanțe de fond în litigiile privind dreptul de proprietate, părțile nu dispun de accesul direct la Curtea Supremă de Justiție.

Curtea de Apel Bacău a sesizat, de asemenea, prin Încheierea din 9 octombrie 1995, Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—4 din Legea nr. 59/1993, ridicată de Jitaru Maria în Dosarul nr. 800/1995 al acestei instanțe și care formează obiectul Dosarului nr. 142C/1995 al Curții Constituționale. În susținerea excepției, Jitaru Maria arată că prevederile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate, sunt în contradicție cu principiile Constituției și ale Convenției pentru apărarea dreptului omului și a libertăților fundamentale, pentru aceleași argumente invocate de Crețu V. Ion în Dosarul nr. 173/1995 al Curții de Apel Bacău și menționate mai sus.

În ambele dosare, Curtea de Apel Bacău, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile art. 1—4 din Legea nr. 59/1993 sunt constituționale, fiind în concordanță cu prevederile art. 21 și ale art. 128 din Constituție, precum și cu cele ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât excepțiile de neconstituționalitate privesc aceleași dispoziții legale (art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 59/1993), pentru mai buna administrare a justiției și pentru pronunțarea unei singure decizii, judecătorul-raportor a propus ca la Dosarul nr. 138C/1995 să se conexeze Dosarul nr. 142C/1995.

CURTEA,

având în vedere încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 59/1993, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Curtea constată că a fost legal investită și este competentă să soluționeze excepțiile.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Conexarea Dosarului nr. 142C/1995 la Dosarul nr. 138C/1995.
2. Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 59/1993, invocate de Crețu V. Ion în Dosarul nr. 173/1995 și de Jitaru Maria în Dosarul nr. 800/1995, ambele ale Curții de Apel Bacău.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 10 ianuarie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Dispozițiile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 59/1993, au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 47 din 3 mai 1995, rămasă definitivă, ca urmare a respingerii recursului, prin Decizia nr. 96 din 24 octombrie 1995, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 24 noiembrie 1995.

Prin deciziile menționate, Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate, sunt constituționale, respingând, în consecință, excepția invocată ca vădit nefondată, în esență, pentru următoarele motive:

Legea nr. 59/1993, prin art. 1, instituie o plenitudine de competență pentru judecătorii, prin art. 2 pct. 2 stabilește că tribunalele judecă, în calitate de instanțe de apel, toate apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță, iar potrivit art. 3 curțile de apel judecă recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel. Faptul că art. 4, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 59/1993, nu reglementează accesul la Curtea Supremă de Justiție pentru părțile nemulțumite de soluțiile pronunțate în urma exercitării căilor de atac menționate nu înseamnă că liberul acces la justiție prevăzut de art. 21 alin. (2) din Constituție este îngrădit, de vreme ce legea reglementează în modalitățile arătate căile de atac. Constituția nu cuprinde prevederi care să oblige la posibilitatea exercitării recursului la Curtea Supremă de Justiție ca ultimă cale de atac.

Considerentele care fundamentează deciziile Curții Constituționale nr. 47 din 3 mai 1995 și nr. 96 din 24 octombrie 1995 subzistă și în speța de față, întrucât nu există nici un element nou care să le infirme și deci să facă necesară reconsiderarea lor.

Față de cele arătate, excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—4 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 59/1993, urmează a fi respinse ca vădit nefondate.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 56

din 14 mai 1996

Ioan Muraru — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Ioan Deleanu — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra recursurilor declarate de Rusu Gh. Nicolae și Donosă Țugui Vasile împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 114 din 14 noiembrie 1995 și de Jitaru Maria, Crețu Angelica, Crețu Neculai, Crețu Daniela, Crețu Ionel și Crețu Angelica, minor, părți reprezentate prin avocat, împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 3 din 10 ianuarie 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 30 aprilie 1996, în prezența procurorului și a părților: Rusu Nicolae, Crețu Angelica, Sarion Adela, Crețu Angelica, minor, Jitaru Maria, Retea Petrică și Augustin Ianos Retea și în lipsa Primăriei Comunei Sascut, Societății Agricole „Agroschin” Sascut, autorității tutelare de pe lângă Consiliul Local al Comunei Traian, lui Donosă Țugui Vasile, Ursache Ion, Crețu Neculai, Crețu Daniela, Crețu Ionel, Simon Ludovic, Simon Petre, Cojanu Valeria, Voiculescu Elisabeta și Ștefan Ianoș Retea, cu toți procedura fiind legal îndeplinită. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14 mai 1996.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 114 din 14 noiembrie 1995, Curtea Constituțională, conexând Dosarul nr. 114C/1995 la Dosarul nr. 100C/1995, a respins ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Codul de procedură civilă.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 3 din 10 ianuarie 1996 s-a decis conexarea Dosarului nr. 142C/1995 la Dosarul nr. 138C/1995 și respingerea ca vădit nefondate a excepțiilor de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—4 din Codul de procedură civilă.

În considerentele deciziilor nr. 114 din 14 noiembrie 1995 și nr. 3 din 10 ianuarie 1996 s-a reținut că în Constituție nu sunt cuprinse prevederi privind obligativitatea exercitării recursului la Curtea Supremă de Justiție, ca ultimă cale de atac.

Împotriva Deciziei nr. 114 din 14 noiembrie 1995 au declarat recurs, în termen legal, Rusu Gh. Nicolae și Donosă Țugui Vasile, iar împotriva Deciziei nr. 3 din 10 ianuarie 1996 au declarat recurs, în termen legal, Jitaru Maria, Crețu Angelica, Crețu Neculai, Crețu Daniela, Crețu Ionel și Crețu Angelica, minor, prin reprezentantul lor.

Motivele de recurs invocate împotriva celor două decizii ale Curții sunt identice, și anume:

— discordanța dintre dispozițiile art. 1—4 din Codul de procedură civilă și cele ale art. 20 și 41 alin. (1) din Constituție;

— actualele instanțe de recurs au și atribuții de instanțe de fond, prin „uzurparea suveranității instanțelor de fond și de apel”, pronunțând hotărâri irevocabile;

— necesitatea solicitării de puncte de vedere Ministerului Justiției, Parchetului General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție și Curții Supreme de Justiție;

— este și rămâne o anomalie ca, în cazurile în care actualele instanțe încalcă prevederile art. 20 și 41 din Constituție, precum și pe cele ale art. 1 alin. 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, să se recurgă la un recurs individual, în lipsa unui recurs efectiv intern;

— fără a fi necesară modificarea dispozițiilor art. 20, ale art. 41 alin. (1) și ale art. 125 alin. (1) din Constituție, *de lege lata*, în materia proprietății, justiția se realizează de către curțile de apel și celelalte instanțe;

— în aplicarea unitară a legii, actualul sistem generează dificultăți insurmontabile; erorile în aplicarea legii sunt de neînlăturat, ceea ce contravine principiului înfăptuirii unitare a justiției și prevederilor art. 1 alin. (1) din Constituție.

În scopul soluționării recursurilor, Curtea Constituțională, având obligația, stabilită în art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, ca în cazul recursului să se pronunțe și asupra excepției de neconstituționalitate, aplicând prevederile art. 24 alin. (3) din aceeași lege, a solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Dând curs solicitării Curții, Guvernul, în punctul de vedere exprimat, apreciază deciziile atacate cu recurs ca fiind temeinice și legale și excepțiile de neconstituționalitate ca vădit nefondate.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Deoarece, așa cum s-a arătat, recursurile declarate sunt identice, pentru mai buna administrare a justiției și pentru a se pronunța o singură decizie, în ședința publică din 26 martie 1996 s-a dispus conexarea dosarelor în care s-au declarat recursuri.

CURTEA,

având în vedere deciziile atacate, motivele de recurs invocate, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 1—4 din Codul de procedură civilă raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Motivele de recurs referitoare la încălcarea, prin art. 1—4 din Codul de procedură civilă, a dispozițiilor art. 20 și ale art. 41 alin. (1) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional”, nu sunt întemeiate și urmează a fi respinse.

Art. 41 alin. (1) din Constituție dispune că „Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege”, iar art. 20 din legea fundamentală stabilește în alin. (1)

că dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. În alineatul secund al aceluiași text constituțional se prevede că, dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.

Față de dispozițiile legale citate, nu rezultă că prevederile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 59/1993, care stabilesc competența judecătorilor, tribunalelor, a curților de apel și accesul la Curtea Supremă de Justiție, contravin acestor norme și principii.

Art. 1—4 din Codul de procedură civilă nu încalcă nici dispozițiile art. 125 din Constituție, care prevede că justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești, a căror competență și procedură de judecată sunt stabilite de lege, de vreme ce Legea nr. 59/1993 de modificare a art. 1—4 din Codul de procedură civilă stabilește chiar competența după materie a instanțelor judecătorești.

Dacă și în ce măsură sistemul actual de distribuire a „materiei” în competența diferitelor instanțe este sau nu corespunzător, aceasta nu este o problemă de constituționalitate, ci una de posibilă modificare legislativă, de competența autorității legiuitoare.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 1—4 din Codul de procedură civilă Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 47 din 3 mai 1995, rămasă definitivă ca urmare a respingerii recursului prin Decizia nr. 96 din 24 octombrie 1995, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 24 noiembrie 1995.

Prin deciziile menționate, Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 1—4 din Codul de procedură civilă, modificate, sunt constituționale și, în consecință, excepțiile de neconstituționalitate au fost respinse ca vădit nefondate.

Întrucât nu există nici un element nou care să infirme considerentele ce fundamentează deciziile menționate, nu este necesară reconsiderarea lor și deci nu se justifică apli-

care art. 26 alin. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale.

Motivul de recurs prin care se susține că art. 1—4 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece curțile de apel, uzurpând suveranitatea instanțelor de fond și de apel, pronunță hotărâri irevocabile, „fără vreo cale de atac împotriva noii viziuni asupra fondului”, este, de asemenea, neîntemeiat și urmează a fi respins.

Art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată prin Legea nr. 30/1994, consacră dreptul persoanei la un proces echitabil. Frecvent și constant organele europene de jurisdicție au precizat că art. 6 din convenție nu implică cerința organizării unui dublu grad de jurisdicție, dar dacă legea națională organizează căi de atac, justițiabilii trebuie să beneficieze de garanțiile unui proces echitabil. În orice caz, stabilirea unui control judiciar asupra legalității și temeiniciei hotărârilor judecătorești nu înseamnă accesul necondiționat al justițiabilului la toate instanțele judecătorești, inclusiv la Curtea Supremă de Justiție.

Motivul de recurs prin care se susține că „În aplicarea unitară a legii actualul sistem generează dificultăți insurmontabile. Erorile în aplicarea legii sunt de neînlăturat”, înfrângându-se astfel — cum afirmă recurenții — „principiul înfăptuirii unitare a justiției și chiar art. 1 alin. (1) din Constituție”, — nu poate fi, de asemenea, admis. Acest motiv privește aplicarea legii, iar nu neconstituționalitatea acesteia. Or, Curtea Constituțională nu are competența de a se pronunța asupra interpretării și aplicării legii de către instanțele judecătorești.

Nici motivul de recurs prin care se susține necesitatea solicitării punctelor de vedere ale Ministerului Justiției, Parchetului General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție și Curții Supreme de Justiție cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată nu poate fi reținut, întrucât, potrivit legii, Curtea Constituțională nu are obligația de a solicita puncte de vedere autorităților menționate.

Având în vedere considerentele expuse, văzând și prevederile art. 144 lit. (c) din Constituție, precum și pe cele ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursurile declarate de Rusu Gh. Nicolae și Donosă Țugui Vasile împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 114 din 14 noiembrie 1995 și de Jitaru Maria, Crețu Angelica, Crețu Neculai, Crețu Daniela, Crețu Ionel și Crețu Angelica, minor, împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 3 din 10 ianuarie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 14 mai 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Alimentarea cu apă a comunei Apața, județul Brașov“

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Alimentarea cu apă a comunei Apața, județul Brașov“, prevăzuți în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Secretar de stat,
șeful Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 26 iunie 1996.
Nr. 516.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Retehnologizarea centralelor termice nr. 1, 2 și 4 și îmbunătățirea rețelelor termice aferente, etapa I, în orașul Hârșova, județul Constanța“

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Retehnologizarea centralelor termice nr. 1, 2 și 4 și îmbunătățirea rețelelor termice aferente, etapa I, în orașul Hârșova, județul Constanța“, prevăzuți în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Secretar de stat,
șeful Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 26 iunie 1996.
Nr. 517.

*) Anexa se comunică numai beneficiarului de investiție.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai
obiectivului de investiții „Alimentarea cu apă a satului Dezmir,
comuna Apahida, județul Cluj“**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Alimentarea cu apă a satului Dezmir, comuna Apahida, județul Cluj“, prevăzuți în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Secretar de stat,
șeful Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 26 iunie 1996.
Nr. 518.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici
ai obiectivului de investiții „Modernizarea drumului județean
DJ 679 B, km 0+000 — 13+500, Scrioaștea —
limita județului Olt“, județul Teleorman**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Modernizarea drumului județean DJ 679 B, km 0+000 — 13+500, Scrioaștea — limita județului Olt“, județul Teleorman, prevăzuți în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din surse proprii, din alte fonduri legal constituite cu această destinație și, în completare, de la bugetul local, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Secretar de stat,
șeful Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 26 iunie 1996.
Nr. 519.

*) Anexa se comunică numai beneficiarului de investiție.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

NORME privind lichiditatea valutară

În baza art. 26 din Legea nr. 34/1991 privind Statutul Băncii Naționale a României,
în aplicarea prevederilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României stabilește următoarele norme:

1. Pentru scopurile prezentelor norme, vor fi utilizate următoarele definiții:

Gradul de lichiditate valutară este raportul dintre totalul activelor nete în valută ale societății bancare, ponderat cu coeficientul de lichiditate al fiecărui activ în parte, și totalul activelor nete în valută ale societății bancare.

Activele nete în valută sunt următoarele:

- valută efectivă și cecuri în casierile băncii;
- disponibilități în valută în conturi curente la bănci în străinătate;
- plasamente în valută pe termene de până la un an la bănci în străinătate;
- soldul net al disponibilităților și plasamentelor de până la un an la alte bănci de pe teritoriul României sau la Banca Națională a României. Soldul net se determină prin diferența dintre plasamente și resurse (atrageri) și el poate fi pozitiv sau negativ;
- participații în valută la capitalul unor bănci sau al altor persoane juridice;
- plasamente în valută pe termene de peste un an la bănci sau la alte persoane juridice în străinătate;
- credite interne nete în valută, care se calculează prin scăderea, din totalul creditelor în valută acordate pe teritoriul României, a sumelor în valută atrase de pe piața externă, pe termen de peste un an, sub formă de credite sau depozite. În cazul în care creditele interne în valută sunt mai mici decât sumele în valută atrase de pe piața externă, indicatorul „credite interne nete în valută” primește valoarea zero;
- alte active în valută.

Coeficienții de lichiditate luați în calcul sunt următorii:

- 1 pentru activele nete în valută menționate la lit. a)–d);
- 0,1 pentru activele nete în valută menționate la lit. e)–h).

Pentru scopurile prezentelor norme își păstrează valabilitatea, cu aceleași accepțiuni, și definițiile utilizate în Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 4/1993 privind rezervele obligatorii ale societăților bancare la Banca Națională a României.

2. Gradul de lichiditate valutară se determină lunar, pe baza valorii medii a activelor nete în valută, înregistrată în perioada de observare.

Cursul valutar utilizat va fi cel în vigoare în ultima zi a lunii anterioare perioadei de aplicare.

3. Gradul de lichiditate valutară calculat de fiecare societate bancară se comunică Băncii Naționale a României în aceleași condiții și termene cu datele privind rezervele obligatorii.

Gradul de lichiditate valutară va fi calculat cu două zecimale. Cea de-a doua zecimală va fi rotunjită în favoarea societății bancare.

4. În cazul în care gradul de lichiditate valutară calculat pentru perioada de observare este mai mare sau cel puțin egal cu 0,75, rata rezervelor obligatorii aferente mijloacelor bănești în valută convertibilă este cea stabilită de Banca Națională a României în conformitate cu Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 4/1993, care este în vigoare în perioada de aplicare.

5. În cazul în care gradul de lichiditate valutară este mai mic decât 0,75, rata rezervelor obligatorii aferente mijloacelor bănești în valută convertibilă valabilă în perioada de aplicare se majorează astfel:

Gradul de lichiditate valutară	Procentul de majorare a ratei rezervelor obligatorii
0,70 — 0,74	20%
0,65 — 0,69	40%
0,60 — 0,64	60%
sub 0,60	80%

6. Banca Națională a României va controla la sediul societăților bancare modul de aplicare a prezentelor norme, în condițiile prevăzute de art. 14 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 4/1993.

7. Constituie contravenție la prezentele norme modificarea unor operațiuni contabile și/sau a unor raportări statistice, cu scopul vădit de a majora coeficientul de lichiditate valutară, dacă faptele nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât să constituie, potrivit legii penale, infracțiuni. Contravenția se constată cu ocazia verificărilor efectuate potrivit pct. 6 și se sancționează de către conducerea executivă a Băncii Naționale a României cu avertisment sau cu amendă de la 10 milioane lei la 100 milioane lei, cu respectarea prevederilor art. 49 — 51 din Legea nr. 34/1991 privind Statutul Băncii Naționale a României.

8. Prezentele norme se publică în Monitorul Oficial al României și vor intra în vigoare începând cu data de 1 iulie 1996.

GUVERNATORUL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAȚIE,

MUGUR ISĂRESCU

București, 24 iunie 1996.
Nr. 10.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.